

استاد ناصر امامی فرزند مرتضی در فروردین ۱۳۱۷ و در خانواده ای روحانی دیده به جهان گشود. وی از نوادگان شیخ مفید صاحب تذکره معروف "مرآت الفصاحه" می باشد. ایشان ضمن ادامه تحصیل بر اساس اسناد معتبر موجود از ۱۳ سالگی به سرودن شعر پرداخت و در انجمن های ادبی شهر خود شرکت جست. آثار نظم و نثر ناصر امامی در اکثر روزنامه ها و مجلات و بسیاری از تذکره ها به چاپ رسیده است.

ناصر امامی در سال های ۱۳۵۸ تا ۱۳۶۷ که در تهران اقامت داشت به دبیری انجمن های ادبی و از آن جمله انجمن ادبی "صائب" و انجمن ادبی "غزل" برگزیده شد.

در سال ۱۳۶۵ گروهی از بلندپایگان فرهنگ و ادب کشور مانند: دکتر محمد مقدم ، دکتر صادق کیا ، دکتر جمال رضایی، دکتر داریوش صبور و نعمت اله قاضی تخلص " فریاد " را برای وی برگزیدند. بسیاری از استادان بنام ادبی کشور و از آن جمله دکتر رعدی آذرخشی ، هوشنگ ابتهاج ، مهدی اخوان ثالث ، دکتر داریوش صبور و دکتر مظاهر مصفا بر اساس نسخ موجود ، با غزل یا قصیده وی را ستوده اند.

ناصر امامی پس از فراغت از تحصیل در شهرداری شیراز به عنوان رئیس روابط عمومی و سپس در استانداری فارس به عنوان مشاور اجتماعی به کار پرداخت. او در سال ۱۳۵۰ از کار دولتی کناره گرفت و پس از دو سال اقامت در تهران با سمت قائم مقام موسسه مطبوعاتی اطلاعات در جنوب کشور به شیراز بازگشت. در سال ۱۳۵۸ نیز برای مدت ۱۰ سال به تهران عزیمت کرده و به تحقیق و تفحص و مطالعه در امور فلسفه و ادبیات مشغول گردید.

از ناصر امامی آثاری مانند: " صدای پای مهتاب " ، " یک دریا یک مروارید " ، " یک سال شوق و شور و دانایی " ، "مروارید های غلطان در دستان روشندان" و " بهارنامه" با خط بریل برای روشندان چاپ و منتشر شده است. کتاب خاطرات ناصر امامی در سه جلد به نام " باران خاطرات زیر چتر هفتاد سالگی" در دست چاپ می باشد . ناصر امامی سالهاست دبیری کانون ادب و فرهنگ پارس ، که از کانون های معتبر ادبی کشور است را عهده دار می باشد.